

[Esther Malling Pedersen.]

ikke vilde kunne faa det tilstrækkelige Antal Sundhedsplejersker. Vi er endnu meget, meget langt fra at have et saadant Antal at raade over, at det vilde kunne dække hele Landets Behov. Der skal jo en særlig Uddannelse til — den foregaar i Aarhus. Men det har indtil nu været umuligt at faa tilstrækkelig mange til at søge denne Uddannelse.

I 1946 blev der givet et øget Tilskud til dette Uddannelseskursus i Aarhus; det hjalp noget paa Tilgangen, men ikke tilstrækkeligt, og i Dag staar vi over for den Kendsgerning, at der ogsaa er en meget følelig Mangel paa Sygeplejersker. Det ligger i mange Ting, dette — som jeg slet ikke skal komme ind paa her —, at der er forholdsvis faa, der nu vælger den Gerning. Derfor staar man over for den Vanskelighed, eller vil nu komme til at staa over for den Vanskelighed, at alle Kommuner slet ikke vilde kunne faa deres Ønske opfyldt, selv om de bestræbte sig derfor. Hermed mener jeg ikke, at de ikke skal omfatte Loven med den allerstørste Interesse, og vi bør hver især, som ogsaa den ærede Ordfører opfordrede til, gøre opmærksom inden for hver sit Omraade paa Sagens Betydning. Men vi maa ikke underkende de praktiske Vanskeligheder, der ligger for. Mangelen paa Sundhedsplejersker vedrører ikke selve Loven, og jeg finder det ogsaa rigtigt, som den højttærede Indenrigsminister hævdede at der ikke er nogen særlig Grund til at revidere Loven i Øjeblikket, den har i det store og hele virket tilfredsstillende. Derimod kunde der være Rimelighed i at man tog den op til Revision, naar engang Love af lignende Art, f. Eks. Loven om gratis Lægeundersøgelse af Børn og Loven om Skolelæger, skal revideres. Jeg kan derfor paa mit Partis Vegne anbefale, at Lovens Gyldighed forlænges, og at Revisionen udskydes til Foretagelse senest i Rigsdags-samlingen 1956—57.

Lisbet Hindsgaul: Da man gennem statistiske Oplysninger for nogle Aar siden konstaterede en foruroligende og tiltagende Dødelighed blandt Børn i deres første Leveaar, blev Lovforslaget om Bekæmpelse af Sygelighed og Dødelighed blandt Børn fremsat, og Lovforslaget blev modtaget med den største Forstaaelse af, at Ansættelse af Sundhedsplejersker, først i Hovedstaden og senere ude over Landet, var en Nødvendighed. Maa jeg have Lov til her til i en Parentes at bemærke, at der maa-ske er et og andet af det høje Tings

ærede Medlemmer, der smiler genkendende, idet der under Arbejdet med dette særlige Lovforslag var et enkelt Medlem, der udtalte sig paa den Maade — ikke her i det høje Ting, men under Forhandlingerne uden for Tinget —, at naar ens Kone nu gennem Aarene havde faaet 8—9—10 Børn og havde klarat deres Pleje, Opdragelse og Sundhed uden Indblanding af Læge eller Sygeplejerske, hvorfor skulde man saa nu over for den unge Slægt anse det for nødvendigt at have en Sundhedsplejerske med stadigt Tilsyn til Børnene? Men denne lille Episode ligger jo saa langt tilbage, og den nævnte Betragtning er fuldkommen forældet. I Dag har Sundhedsplejerskerne placeret sig saa stærkt i Befolkningens Tillid, at der næppe er en Lov inden for dette Omraade, der er mere paaskønnet end netop denne, i hvert Tilfælde her i Hovedstaden, hvor jeg bedst kender Forholdene.

Ideen i Sundhedsplejerskens Gerning, at hun kommer til alle lige hjælpsom, lige betryggende, aftvinger enhver den største Respekt. Det vilde derfor være i høj Grad ønskeligt, om Sundhedsplejerskens Virksomhed i langt stærkere Grad var en Selvfølge ude over hele Landet. Men naar dette ikke er Tilfældet, har det, som det allerede er sagt klogt og rigtigt, sin Forklaring. Vi, der havde med Loven at gøre for 10 Aar siden, husker, at der kun var et Faatal af Sundhedsplejersker at henvise til, idet Sundhedsplejerskerne skulde have en særlig og meget omfattende Uddannelse i alle Sygeplejens forskellige Forgøninger, og dertil kom, som Vestres Ordfører, det ærede Medlem Fru Esther Malling Pedersen lige har sagt det, yderligere 1 Aars Fortsættelseskursus paa Aarhus Universitet, hvor f. Eks. Ernæringskundskab er stærkt i Forgrunden. Man kunde altsaa allerede for 10 Aar siden forudse, at det vilde tage Aar, før Kravet om Ansættelse af Sundhedsplejersker ude i Landet i fornødent Omfang kunde efterkommes, og det er da klart, at det navnlig blev i Hovedstaden, i de store, tæt befolkede Byer her i Landet, at Trangen til den raadgivende Sundhedsplejerske blev stor, og at det var disse Steder, Sundhedsplejerskerne først søgte til.

Dog maa det vel tilføjes, at man ude i det store fri Land ikke paa samme Maade har benyttet sig af denne Hjælp og maaske heller ikke i samme Grad trænger til den, som det har været Tilfældet i de store, tætbefolkede Byer, saaledes som vi herinde kender talrige Eksempler paa det.